

Arrest

nr. 126 352 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 augustus 2008 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 11 februari 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 17 juni 2010, nr. 44 982).

1.3. Verzoeker diende op 25 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 4 augustus 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.5. Verzoeker diende op 27 augustus 2010 een tweede asielaanvraag in.

1.6. Verzoeker diende op 18 oktober 2010 een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter).

1.7. Op 5 april 2011 werd verzoekster in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 21 maart 2016.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 6 december 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus (RvV 3 mei 2011, nr. 60 915).

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) nam op 8 augustus 2012 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 18 maart 2013 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring werd door de Raad verworpen (RvV 13 november 2013, nr. 113 734). Het cassatieberoep bij de Raad van State tegen deze beslissing werd toelaatbaar verklaard (RvS 8 januari 2014, nr. 10 192 (c)).

1.11. Verzoeker diende op 17 juli 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 januari 2014 een beslissing waarbij de in punt 1.11 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd hiervan op 10 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.07.2013 werd ingediend door :

D.(...), F.(...) S.(...) (...)

nationaliteit: Guinee

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 07 augustus 2008 onafgebroken in België zou verblijven, verregaand geïntegreerd zou zijn, een grote vriendenkring heeft opgebouwd, de Nederlandse taal perfect zou beheersen (zie deelcertificaten), perfect Frans zou spreken, gewerkt heeft (zie voltijdse arbeidsovereenkomst (...), attest van werkzaamheden (...), attest tewerkstelling (...), loonbriefjes), werkwilgig is, zich ingeschreven heeft bij de VDAB (zie inschrijving als werkzoekende), na het bekomen van een verblijfsvergunning onmiddellijk aan de slag kan (zie attest (...)), lid is van het (...) (zie brieven (...), historiek betaling), een cursus maatschappelijke oriëntatie volgde (zie getuigschrift), een attest van inburgering ontving (zie kopie attest), in België naar de dokter en tandarts gaat (zie schrijven Dr. L. V.(...)), zich aansloot

bij mutualiteit (...) (zie bewijs lidmaatschap), een bankrekening opende bij (...) (zie verklaring, attesten), een rijbewijs B voorlegt (zie kopie rijbewijs), een abonnement afsloot bij base (zie verklaring), stipt zijn rekeningen zou betalen, in zijn eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, al zijn verplichtingen zou nakomen, er alles aan zou doen om zich aan te passen en te integreren aan zijn omgeving, een sociaal netwerk opgebouwd heeft in België, zich bijzonder goed thuis zou voelen in België en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 07 augustus 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 17 juni 2010 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Op 27 augustus 2010 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd op 03 mei 2011 afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk 1 jaar 10 maand 10 dagen voor de eerste en 8 maand 6 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar vormt voor de nationale veiligheid en openbare orde en geen manifeste en opzettelijke fraude zou gepleegd hebben bij zijn aanvraag, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester S.(...) verwijst naar het feit dat betrokkene gedurende enige tijd een relatie had met mevrouw O.(...) E.(...) en in bijlage worden ter ondersteuning allerlei stukken toegevoegd. Betrokkene en mevrouw O.(...) ondertekenden een verklaring van wettelijke samenwoning op 14 oktober 2010. Op 05 april 2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart in het kader van gezinshereniging met mevrouw O.(...). Op 19 juli 2012 wordt door betrokkene en mevrouw O.(...) echter een verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning ondertekend en op 18 maart 2013 wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene op 28 maart 2013. Betrokkene diende tegen deze beslissing een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op 13 november 2013 werd het beroep tot nietigverklaring echter verworpen.

Betrokkene zou geen enkele band meer hebben met Guinee terwijl de band met België bijzonder groot geworden zou zijn. Betrokkene zou in Guinee niet meer over een sociaal vangnet beschikken nu zijn familieleden er niet meer zouden verblijven. Als alleenstaande zou betrokkene tot een kwetsbare groep behoren. We merken hier op dat uit de asielgehoren van betrokkene blijkt dat zijn moeder, zus en kind in Guinee wonen. Daarnaast is er ook sprake van een tante en oom. Uit voorgelegde telefoonrekeningen blijkt eveneens dat betrokkene regelmatig contact had met Guinee. Betrokkene toont niet aan dat de familieleden waarvan hij tijdens zijn asielgehoor sprak, sindsdien Guinee verlaten zouden hebben. Wat er ook van zij, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat het inroepen van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

(...)"

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 3 januari 2014 eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoeker werd hiervan op 10 januari 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer:

Naam, voornaam: D.(...), F.(...) S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Guinee

wordt een inreisverbod voor 3 opgelegd.

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 28.03.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 28.03.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9bis ingediend op 17 juli 2013."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij in haar nota met opmerkingen om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de van vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verzoeker beschouwt blijkens zijn initieel verzoekschrift zowel de beslissing van 3 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard, thans de eerste bestreden beslissing (zie punt 1.12), als het inreisverbod (bijlage 13sexies) van 3 januari 2014, thans de tweede bestreden beslissing, als voorwerp van het beroep.

3.2. Samen met de verwerende partij dient de Raad echter vast te stellen dat in het verzoekschrift geen enkel middel is opgenomen dat gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3.3. Op grond van artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet dient het verzoekschrift "op straffe van nietigheid" "een uiteenzetting van de feiten en de middelen (te) bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Verzoeker bleef echter in gebreke om middelen aan te voeren tegen het inreisverbod waardoor het beroep tegen het inreisverbod (bijlage 13sexies) komt te vervallen. Hierdoor dient niet te worden ingegaan op de exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen het inreisverbod die door de verwerende partij werd opgeworpen in haar nota met opmerkingen wegens het gebrek aan verknochtheid met de eerste bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het gericht is tegen het inreisverbod, thans de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In zijn synthesememorie voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van het motiveringsbeginsel. Tevens haalt verzoeker artikel 8 van het EVRM aan in zijn synthesememorie.

In een tweede middel van zijn synthesememorie voert verzoeker een schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker verwoordt zijn middel als volgt:

“Dat artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat elke individuele bestuurshandeling in feite en in rechte afdoende en uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn;

Dat deze laatste uitdrukkelijke, zowel formele als materiële motiveringsplicht op straffe van nietigheid is voorgeschreven;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar toezicht kan nagaan of de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag tot regularisatie ingediend door verzoeker op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaart omwille van volgende redenen (stuk 1):

(...)

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid de aanvraag van verzoeker dan ook onontvankelijk verklaart nu verzoeker geen buitengewone omstandigheden zou aantonen, waardoor de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, niet vanuit zijn land van herkomst zou kunnen worden ingediend;

Dat een buitengewone omstandigheid vooreerst niet hetzelfde is als overmacht, hetgeen betekent dat het voor verzoeker onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen;

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor verzoeker “onvoorzienbaar” is;

Dat de buitengewone omstandigheden inderdaad zelfs deels het gevolg mogen zijn van het gedrag van verzoeker zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden;

Dat het evenmin uitgesloten is dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Dat inderdaad zo een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moet worden, zowel vanuit het oogpunt van de “buitengewone omstandigheden”, als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658, 13.01.00;

Dat door de Gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid inderdaad een afweging dient te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Dat de bestreden beslissing nalaat deze passende belangenafweging te maken en er geen enkele feitelijke omstandigheid in aanmerking werd genomen;

Dat verzoeker vooreerst totaal vervreemd is van zijn geboorteland, waar hij geruime tijd niet meer verblijft, en waar geen enkel familielid nog woont;

Dat verzoeker inderdaad reeds enkele jaren diens geboorteland niet meer heeft betreden;

Dat verzoeker immers reeds sinds 7 augustus 2008 ononderbroken in België en al het nodige deed teneinde zich ten volle te integreren en diens verblijfstoestand te regulariseren en ontmoette alhier zelfs zijn vriendin, Mevrouw O.(...) E.(...), waarmee hij gedurende enkele jaren een relatie onderhield;

Thans woont verzoeker samen met diens vriendin, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikt en waarmee hij zelfs een kind heeft;

Dat uit de memorie van verweerster blijkt dat zij hiervan inderdaad kennis heeft;

Dat inderdaad wordt gerefereerd naar het feit dat de dochter van verzoeker, geboren op 29 december 2009, recentelijk een naamswijziging onderging van A.(...) naar D.(...);

Dat het dan ook volledig met de haren is getrokken om te stellen dat verzoeker geen relatie zou onderhouden met de moeder van het kind en erkenning enkel plaatsvond om een nieuwe procedure in gezinshereniging te kunnen opstarten;

Dat verzoeker inderdaad teneinde nieuwe procedure te kunnen opstarten, niet diende over te gaan tot erkenning van zijn kind, doch verzoeker en zijn partner de vaderschapsband enkel wilden laten vaststellen;

Dat verzoeker evenwel nog vooraleer procedure in wettelijke samenwoning / gezinshereniging kon worden opgestart, werd opgepakt en in het centrum voor illegalen te Brugge verblijft, hetgeen verklaart waarom er hiervan in het administratief dossier geen sporen terug te vinden zijn;

Dat de nieuwe partner van verzoeker bovendien over voldoende inkomsten beschikt, om verzoeker ten laste te kunnen nemen en dan ook procedure in wettelijke samenwoning / gezinshereniging werd opgestart op de gemeentediensten te Mol;

Dat verzoeker zich dan ook wel degelijk kan beroepen op artikel 8 EVRM, welke onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven beschermt, evenals het privéleven, hetgeen

inderdaad een buitengewone omstandigheid uitmaakt, ter rechtvaardiging van de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9 bis in België;

Dat het voor verzoeker dan ook niet mogelijk is om in Guinee een waardig en effectief gezinsleven te leiden, terwijl verzoeker zoals gesteld in België wel degelijk een hecht gezinsleven leidt;

Dat er verder evenmin verwacht kan worden dat de partner van verzoeker naar Guinee zou verhuizen, waarmee zij geen enkele band heeft, en waarvan zij niet eens de nationaliteit bezit;

Dat verzoeker verder alles in het werk heeft gesteld teneinde zich te integreren in de Belgische samenleving, inzoverre dat de banden met Guinee onbestaande zijn geworden;

Dat het volledige sociale en familiale leven van verzoeker zich situeert in België;

Dat er bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig is om verzoeker op te vangen;

Dat het programma inzake vrijwillige terugkeer hiertoe evenmin garanties kan bieden;

Dat verzoeker bij terugkeer naar zijn land van herkomst dan ook nergens terecht kan, evenmin voor een korte periode;

Dat het voor verzoeker in de gegeven omstandigheden dan ook niet mogelijk is terug te keren naar zijn land van herkomst;

Dat het bovendien rekeninghoudend met de verregaande integratie van verzoeker mensonwaardig is om hem uit te wijzen;

Dat het niet toelaten de aanvraag in te dienen in België, dan ook ten overvloede tegen alle redelijkheid zou ingaan, nu verzoeker zich zonder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt;

Dat het om die reden voor verzoeker dan ook onmogelijk is om een aanvraag in te dienen op de Belgische Ambassade in Guinee, hetgeen eveneens als buitengewone omstandigheid dient te worden aanvaard;

Dat verzoeker zich bovendien ernstige vragen stelt bij de handelwijze van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid; Dat verzoeker immers jaren in België verblijft, reeds verblijfsvergunning mocht bekomen en geruime tijd tewerkgesteld werd en derhalve reeds jaren belastingen heeft afgedragen;

Dat verzoeker zich dan ook nooit in illegaal verblijf heeft genesteld, wel integendeel;

Dat verweerder er zich verder slechts toe beperkt te verwijzen naar stereotiepe formuleringen en de integratie van verzoeker onvoldoende heeft onderzocht;

Dat verzoeker immers alle mogelijke inspanningen heeft geleverd om zijn integratie in België te bevorderen: dat één en ander succesvol is verlopen, wordt het best aangetoond door het gegeven dat verzoeker reeds werd tewerkgesteld;

Dat verzoeker van zodra hij een verblijfsvergunning heeft bekomen, dan ook onmiddellijk opnieuw aan de slag kan;

Dat verweerder de aangehaalde argumenten, welke wel degelijk een bijzondere omstandigheid inhouden, dan ook afdoende dient te motiveren en niet met een stereotiep, algemeen antwoord, zoals in casu;

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inderdaad in een Arrest dd. 29 oktober 2007 oordeelde dat Dienst Vreemdelingenzaken bij een beslissing over een regularisatieaanvraag rekening moet houden met alle elementen van het dossier incl. elementen als de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale bindingen met België. De Dienst Vreemdelingenzaken mag zich verder ook niet schuldig maken aan standaardformuleringen, maar moet elk dossier concreet onderzoeken;

Dat de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dan ook bij het nemen van diens beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en derhalve een onredelijke beslissing heeft getroffen;

Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed en niet in alle redelijkheid werd genomen;

Dat aldus een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven wetgeving ernstig werd geschonden en de nietigverklaring van het bestreden bevel verantwoorden;

(...)

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die verzoekster uit deze beslissing ondervindt;

Dat verzoeker geen enkele band meer heeft met Guinee, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waar zijn partner en kind verblijven, welke over de Nederlandse nationaliteit beschikken, verblijven, enorm is;"

4.2. Wegens hun inhoudelijke verwevenheid worden de twee aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

4.3. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

4.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen kent, doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kunnen dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

4.5. Zowel bij het beoordelen van het evenredigheidsbeginsel als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf te worden gemachtigd, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 17 juli 2013 (zie punt 1.11), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoeker betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerde:

"Normalerweise dient de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling te worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst;

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België;

Een buitengewone omstandigheid is vooreerst niet hetzelfde als overmacht, hetgeen betekent dat het voor client onmogelijk of bijzonder moeilijk dient te zijn om zijn aanvraag in het land van herkomst in te dienen; (zie Omzendbrief dd. 9.10.1997 betreffende de toepassing van artikel 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14.11.1997)

Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor cliënt "onvoorzienbaar" is: „Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene: RvSt. Nr. 60,962. 11.07.96, TVR 97, p 385)"

De buitengewone omstandigheden mogen inderdaad zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van cliënt zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden;

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde feit of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend, kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen: R.v.St. 09.04.98, nr. 73.025;

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit het oogpunt van de "buitengewone omstandigheden", als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde: R.v.St. nr 84.658,13,01,00;

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie en Asielbeleid dient inderdaad een afweging te worden gemaakt van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren: R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, p.29;

Het begrip buitengewone omstandigheden is evenwel nergens omschreven in de wet zodat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is;

De Omzendbrief van 19 februari 2003 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet bepaalt dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten om de betrokken machtiging aan te vragen";

Voor cliënt is het inderdaad onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst Guinee, waar hij reeds geruime tijd niet meer verblijft, terwijl de band met België, bijzonder groot is geworden;

Cliënt verblijft immers sinds 7 augustus 2008 ononderbroken in België en deed al het nodige teneinde zich ten voile te integreren en diens verblijfstoestand te regulariseren en ontmoette alhier zelfs zijn vriendin, Mevrouw O.(...) E.(...), waarmee hij gedurende enkele jaren een relatie onderhield; (stuk 1-2 S)

Bovendien is het rekening houdend met de verregaande integratie van cliënt mensonwaardig om hem uit te wijzen, temeer nu cliënt, gelet op diens langdurig verblijf in België, in Guinee niet meer over een sociaal vangnet beschikt, waarop hij zich kan beroepen, nu diens familieleden aldaar niet meer verblijven;

Cliënt heeft inderdaad geen enkele band meer met Guinee, terwijl de band met België, waar hij reeds geruime tijd verblijft, waarvan hij de taal spreekt en waai hij een grote vriendenkring heeft opgebouwd enorm is;

Het zou dan ook tegen alle redelijkheid ingaan om van cliënt te eisen dat hij zou dienen terug te keren naar Guinee om aldaar zijn aanvraag tot regularisatie op basis van humanitaire redenen in te dienen;

Cliënt verwijst hiertoe naar het arrest van de Raad van State dd. 13 juli 1993 (arrest 49821) dat stelt dat de beslissing omtrent de regularisatie dient rekening te houden met het sociaal en economisch welzijn dat cliënt in ons land heeft opgericht in de zin van artikel 8 EVRM;

Deze redenen dienen als buitengewone omstandigheden in aanmerking te worden genomen dat cliënt niet naar zijn land van herkomst kan terugkeren om aldaar deze regularisatie aan te vragen;"

4.8. Door in zijn synthesememorie een theoretische uiteenzetting te geven over de buitengewone omstandigheden van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het evenredigheidsbeginsel, slaagt verzoekster er niet in om de bestreden beslissing in concreto in een ander daglicht te plaatsen. Voor zover verzoeker meent dat de bestreden beslissing zich beperkt tot stereotiepe formuleringen en er geen afdoende onderzoek is gebeurd, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wel degelijk in concreto wordt gemotiveerd aangaande de aanvraag van verzoeker. Bovendien dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

4.9. Verzoeker stelt totaal vervreemd te zijn van zijn geboorteland, dat hij er al geruime tijd niet meer verblijft en dat geen enkel familielid er nog woont. Verder stelt verzoeker reeds sinds 7 augustus 2008 in België te hebben verbleven en hier een relatie te hebben onderhouden met mevrouw O. E. De Raad merkt op dat verzoeker hiermee de elementen herhaalt die hij reeds had aangevoerd in zijn aanvraag van 17 juli 2013. De gemachtigde van de staatssecretaris motiveert hierover het volgende: "(...) Meester S.(...) verwijst naar het feit dat betrokkene gedurende enige tijd een relatie had met mevrouw O.(...) E.(...) en in bijlage worden ter ondersteuning allerlei stukken toegevoegd. Betrokkene en mevrouw O.(...) ondertekenden een verklaring van wettelijke samenwoning op 14 oktober 2010. Op 05 april 2011 werd betrokkene in het bezit gesteld van een F-kaart in het kader van gezinshereniging met mevrouw O.(...). Op 19 juli 2012 wordt door betrokkene en mevrouw O.(...) echter een verklaring van beëindiging van wettelijke samenwoning ondertekend en op 18 maart 2013 wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken een einde gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing wordt samen met een bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan betrokkene op 28 maart 2013. Betrokkene diende tegen deze beslissing een verzoek tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op 13 november 2013 werd het beroep tot nietigverklaring echter verworpen. Betrokkene zou geen enkele band meer hebben met Guinee terwijl de band met België bijzonder groot geworden zou zijn. Betrokkene zou in Guinee niet meer over een sociaal vangnet beschikken nu zijn familieleden er niet meer zouden verblijven. Als alleenstaande zou betrokkene tot een kwetsbare groep behoren. We merken hier op dat uit de asielgehoren van betrokkene blijkt dat zijn moeder, zus en kind in Guinee wonen. Daarnaast is er ook sprake van een tante en oom. Uit voorgelegde telefoonrekeningen blijkt eveneens dat betrokkene regelmatig contact had met Guinee. Betrokkene toont niet aan dat de familieleden waarvan hij tijdens zijn asielgehoor sprak, sindsdien Guinee verlaten zouden hebben. Wat er ook van zij, het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen,

kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. (...) Door louter de elementen uit zijn aanvraag te herhalen slaagt verzoeker er niet in om de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

4.10. Vervolgens stelt verzoeker thans samen te wonen met zijn Nederlandse vriendin met wie hij een kind zou hebben. Verzoeker stelt dat het kind recentelijk zijn naam heeft aangenomen en dat hij wel degelijk een relatie onderhoudt met zijn vriendin. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoeker deze elementen niet heeft ingeroepen in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 juli 2013, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing met deze elementen geen rekening kon houden. Verzoeker beweert ook dat hij nog voor hij een procedure tot gezinshereniging kon opstarten, werd opgepakt en vastgehouden, dat zijn partner over voldoende inkomsten beschikt om hem ten laste te kunnen nemen en dat er een procedure gezinshereniging werd opgestart. Wat er ook van zij, deze beweringen hebben geen uitstaans met de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Verzoeker slaagt er met zijn uiteenzetting niet in een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

4.11. Verzoeker meent dat het niet mogelijk is om in Guinee *“een waardig en effectief gezinsleven”* te leiden, dat er niet van hem en zijn partner kan verwacht worden dat zij daarheen zouden verhuizen en dat hij alles in het werk heeft gesteld om in België te integreren in zoverre dat de banden met Guinee onbestaande zijn geworden en dat zijn volledige sociale en familiale leven zich hier bevindt. Volgens verzoeker is het dan ook mensonwaardig om hem uit te wijzen en gaat het tegen alle redelijkheid in nu hij *“zich onder meer Belg voelt en zich zo ook gedraagt.”* De Raad merkt op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en dat de verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten voortvloeit uit de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 18 maart 2013 waarbij een einde werd gesteld aan verzoekers recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21, zie punt 1.10) die thans definitief is geworden. Ten overvloede dient te worden aangestipt dat de bestreden beslissing enkel suggereert dat verzoeker tijdelijk dient terug te keren naar Guinee om aldaar een aanvraag in te dienen. Het betoog van verzoeker dat er onvoldoende humanitaire hulp en duurzame infrastructuur aanwezig zijn, het programma inzake vrijwillige terugkeer evenmin garanties kan bieden en hij nergens in Guinee terecht kan, wordt niet nader met enig concreet bewijs onderbouwd.

4.12. Met zijn affirmaties dat hij al jaren in België verblijft, heeft gewerkt, belastingen heeft afgedragen, zich nooit in illegaal verblijf heeft genesteld en hij opnieuw aan de slag kan als hij een verblijfsvergunning heeft, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris ten onrechte zou hebben geoordeeld dat verzoeker in zijn aanvraag van 17 juli 2013 geen buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd die verantwoord zijn *“dat de aanvraag om machtiging in België wordt ingediend.”*

4.13. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en het besluit staat niet in een kennelijke wanverhouding tot de motieven. Er werd geen schending aangetoond van de materiële motiveringsplicht of van het evenredigheidsbeginsel.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN